

disse Lønningslovforslag gennemfødt i nærværende Samling.

Kofoed: Den højtærede Kultusminister har ved Fremsættelsen af disse Lovforslag gjort Rede for det, der er gaaet forud, hvorledes der har været forhandlet med Finansudvalget, hvorledes Repræsentanterne for de forskellige Partier har givet deres principielle Tilslutning til, at der blev fremsat Lønningslovforslag for de Institutioner, som er inddragne under de to Lønningslovforslag, der i Dag er til Forhandling her i Tinget. Principielt er Fremsættelsen altsaa billiget af Partierne, men ethvert af Partierne har selvfølgelig forbeholdt sig sin Stilling overfor Lovforslagenes Enkeltheder. Jeg skal ikke komme ind paa denne Sags Forhistorie, da altsaa den højtærede Minister har gjort Rede for Hovedpunkterne i den, jeg skal blot fremhæve, at det forekommer mig, at de Institutioner, som her er tagne med, har en vis moralsk Ret til her at komme i Betragtning. Forholdet er, at vi i Aarene omkring 1908 fandt, at Statens Tjenestemænd fik for lave Lønninger, idet Konjunkturerne var steget, og Pengenes Værdi var forandret saaledes, at Statstjenestemændenes Stillinger uden Lønforbedring blev en anden, end Meningen var, at den skulde være. Men vi naaede ikke den Gang til Vejs Ende. En Brøkdel af Statens Institutioner blev ikke taget med, ikke fordi disse Institutioners Embeds- og Tjenestemænd var lønnede bedre end de Institutioners, som vi lovgav om, men fordi forskellige sammenstødende Omstændigheder medførte, at man ikke fik dem med, for enkeltes Vedkommende, fordi Forarbejderne ikke var tilendebragte, da der indtraadte Ministerskifte, og Staten kom ind i forandrede finansielle Forhold, saa at alt Arbejde med Lønningslovgivningen naturligt maatte standse. Disse Institutioner kom altsaa ikke med, og det er derfor rimeligt, at de har moralsk Krav paa at komme i Betragtning nu.

Men jeg vil hævde som mit principielle Standpunkt overfor disse Lønningslovforslag, at vi ikke med dem begynder en ny Cyklus af Lønningslove. Vi afslutter den gamle. Vi kan altsaa ikke ud fra dette, at der nu foreligger et Par ret omfattende Lønningslovforslag paa Tingets Bord, drage Slutninger med Hensyn til andre Etater og andre Institutioner, saadanne nemlig, som fik deres Lønningsforhold ordnet ved Lovene af 1907 og 1908 og Aarrækken deromkring. Vi afslutter

tværtimod med disse Lønningslove i alt væsentligt den Cyklus af Lønningslove, vi beskæftigede os med i hine Aar. Vi tager dem med, som ikke den Gang blev medtaget. Konsekvensen heraf maa derfor efter min Mening være, at det er Standarden fra 1908, vi har at holde os til for de i de foreliggende Lovforslag nævnte Institutioner. Selvfølgelig kan det have sine Vanskeligheder at finde Sammenligningspunkter mellem de Institutioner og Stillinger, hvis Lønningsforhold blev ordnet i 1908, og de Institutioner og Stillinger, som er nævnte i de foreliggende Lovforslag, men visse Steder vil det dog være muligt at finde saadanne Sammenligningspunkter, og der mener jeg, det er berettiget at anvende dem.

Lige saa lidt som de foregaaende ærede Talere skal jeg komme dybt ind paa Enkeltheder, de lader sig for en stor Del bedst behandle i et Udvalg, og det vil de ogsaa blive, men jeg ønsker dog derom at gøre nogle faa Bemærkninger. Den Opstilling i samme Lovforslag af 8 forskellige Institutioner under Kultusministeriet forekommer ved første Øjekast noget ejendommeligt, men ved nærmere Eftersyn er der i og for sig intet at indvende imod den, kun forekommer det mig, at der er en lille, rent formel Inkonsekvens i den, idet nemlig de 7 Steder Institutionerne er nævnte, men det ene Sted Institutionens Tjenestemænd. Det hedder nemlig: „Universitetet og Kommunitetet“, „Statens Museum for Kunst“ o. s. v. Det er hele Tiden Institutionen, der nævnes, men under F. er der nævnt: „Overlærerinder og kvindelige Adjunkter ved Statens højere Almenskoler.“; der foregaar altsaa en Parallelisering af Institutioner med Tjenestemænd. Det er kun en formel Indvending, der i og for sig ikke har Betydning for selve Bedømmelsen af det foreliggende Lovforslag.

Maa jeg her indskyde en Bemærkning, der ikke netop er fremkaldt ved disse Lovforslag, men som er faldet mig ind adskillige Gange. Vilde det ikke være heldigt, om vi i Lovforslag, der saaledes som det foreliggende kultusministerielle indeholder ret lange og udviklede Paragraffer, anvendte en Nummerering af Paragraffernes Stykker? Der findes i dette som i saa mange andre Lovforslag Paragraffer med et ret stort Antal Stykker, og naar der saa desuden er Underafdelinger i disse Stykker, Talbetegnelser o. s. v., kan det undertiden være vanskeligt at finde ud af, hvad der er Stykke 2, og hvad der er